CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"AND GOD SHALL WIPE AWAY ALL TEARS FROM THEIR EYES." Rev. 21 : 4

AUG. 23rd, 1957 - No. 309 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

12th YEAR OF PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

De Ramp van Dresden

Een ramp heeft de gemeenschap van Nederlandse immigranten in Canada getroffen. Zes mannen, allen op één na gezinshoofden zijn in een ogenblik uit het leven weggerukt, bedolven onder neerstortende aarde in een bouwput. Grote verslagenheid heerst er in Aylmer, waar vijf van de slachtoffers woonden, in Byron waar het gezin Rijksen vaderloos is geworden, in Dresden, waar de ramp gebeurde en voorts in heel Canada waar men met ontzetting heeft kennis genomen van dit droeve ongeluk.

De mannen maakten overuren, vorige week Woensdagavond, aan een bouwput voor waterleidingwerken in Dresden, toen de dood hen trof. De put was uitgegraven in de zware klei op de helling van een rivieroever en was aan de ene kant 35 voet diep, aan de andere kant ongeveer 10 voet. Terwijl de aannemer J. Alvin Keillor, door wie het werk werd uitgevoerd, met een in de buurt wonende chauffeur bij de put stond te kijken, begon plotseling de hoge kant in te zakken en binnen drie minuten waren zes mensen, die onder in de put bezig waren cement te storten, reddeloos bedolven onder de grond.

De chauffeur is op dat moment, naar hij later vertelde, naar de weg gerend om hulp te halen en de aanemer Keillor is als een razende met een schop gaan graven, daarbij schreeuwende: "My men, my men". Hij lijdt thans aan een zware zenuwschok.

Twee gespaard

Het werk werd gedaan voor Keillor Construction Co. Ltd. te St. Thomas. De mannen uit Aylmer en omgeving, die voor deze company werkten, woonden in een keet vlak bij het werk en aten dagelijks ten huize van Hendrik Van der Veen. Deze werkte aan dezelfde bouwput maar was met een achtste man, de 19-jarige Harry Okkema weggegaan voor het avondeten, voordat de wal instortte. Zij zijn zodoende als door een wonder gespaard gebleven.

Zaterdag begraven

Zodra de vreselijke werkelijkheid van de ramp bekend werd, is koortsachtig gewerkt om zo mogelijk de slachtoffers nog te redden. De neergestorte grond was echter uiterste zware klei, die met de hand vrijwel niet te verwerken is.

Direct werd een graafmachine uit Wallaceburg met topsnelheid aangevoerd, waarmee toch nog een half uur heen ging. Hoewel de hoop moest worden opgegeven heeft men toch met behulp van schijnwerpers in de nacht doorgewerkt aan het graafwerk dat bemoeilijkt werd door nieuwe instortingen. Pas Vrijdagmorgen werd de laatste van de zes slachtoffers geborgen. De lichamen zijn naar funeral homes overgebracht en Zaterdag, na een gezamelijke rouwdienst in de Chr. Ref. Church te Aylmer, begraven.

De Schuldvraag

WAS MEN ONVOORZICHTIG?

Zowel de openbaar aanklager (Attorney General) te Chatham als het Ontario Department of Labour heeft een onderzoek gelast naar de oorzaak van het ongeluk te Dresden, waar een aardverschuiving aan zes Nederlandse immigranten het leven heeft ontnomen.

Er zijn enkele tekenen, die er op wijzen dat er onvoorzichtigheid in het spel geweest kan zijn. Immers, volgens de berichten heeft Mr. Okkema verklaard, dat er al dagenlang kleine partijen grond van de kanten in de bouwput vielen en dat de grote instorting waarschijnlijk is veroorzaakt door een trillende machine, die dicht bij het gat stond.

Wanneer hier inderdaad van grove nalatigheid sprake zou zijn, moet met vaste hand worden ingegrepen. Nalatigheid in het nemen van veiligheidsmaatregelen, waardoor vijf gezinnen in diepe rouw (en armoede?) gedompeld werden, moet, indien ze bewezen wordt, uiterst streng gestraft worden. En indien nodig zou Calvinist-Contact, moreel en financieel gesteund door een grote lezerskring, direct bereid zijn, de kat de bel aan te binden en tot het einde toe de strijd te voeren voor het recht en de verzorging van deze weduwen en wezen.

Wij hebben ons direct op de hoogte gesteld met één en ander en wij geloven, dat er momenteel nog geen reden is om tot een dergelijke actie over te gaan. Een gerechtelijk onderzoek is van twee kanten gelast en zal over enkele weken voltooid zijn. De baas, Mr. Keillor heeft voldoende blijk gegeven hart te hebben, niet alleen voor z'n werk, maar ook voor z'n mensen, zodat we hem niet zomaar gaan beschuldigen. Daar komt nog bij, dat opzichter Dirk Rijksen bekend stond als een voorzichtig en kundig man, die wel gewaarschuwd zou hebben, als hij de situatie gevaarlijk had geacht.

Aan de andere kant zijn er punten, die een onderzoek zeker niet overbodig maken. In de eerste plaats het algemene feit, dat soortgelijke ongelukken nogal eens voorkomen in Canada. Burgemeester Randall van Aylmer vertelde ons, dat twee jaar geleden twee mannen uit Aylmer op gelijke wijze om het leven waren gekomen en zo zijn er meer voorbeelden.

Dit zou kunnen wijzen op een algemeen tekort aan veiligheidsmaatregelen en een gebrek aan ernst op dit punt.

Bijzondere aandacht verdienen ook de door Okkema genoemde dagelijkse kleine instortingen en de trillende machine op de rand van de bouwput. Verder meldde Canadian Press naderhand de mededeling van Douglas Bentley, dat de construction boss (Keillor?) enkele dagen voor het ongeluk al gezegd had, dat de grond niet voldoende gestut was. Hij zou gevraagd hebben de bekisting van 10 voet te verhogen tot 30 voet, hetgeen niet is gebeurd.

Van de resultaten van het gerechtelijk onderzoek zal de redactie van Calvinist-Contact officieel op de hoogte gehouden worden en wij zullen die vanzelfsprekend gaarne aan onze lezers bekendmaken.

De Slachtoffers

Dubbel getroffen is het gezin van E. Hovius te Belmont, R.R.1, waarvan de 39-jarige vader *Enno Hovius* en diens 19-jarige zoon *Wiebrand* het leven hebben verloren. Zij zijn afkomstig uit Grijpskerk in Nederland en waren in Aylmer lid van de Chr. Ref. Church.

Vier jonge kinderen, 11 tot 14 jaar, blijven zonder vader achter door de dood van *Jan Oldewening*, R.R. 1, Aylmer, die op 10 November 46 jaar geworden zou zijn. Hij kwam met zijn gezin uit Zweeloo en was voorman bij de Keillor Construction Co. Ltd. waar hij 2 jaar heeft gewerkt. Hij was ouderling van de Chr. Ref. Church te Aylmer.

Jan Bremer, Caverley Rd. te Aylmer was eveneens voorman bij de Keillor Co. waarvoor hij anderhalf jaar heeft gewerkt. Hij werd 43 jaar en laat een vrouw achter met vier kinderen, waarvan 1 getrouwd. Hij is afkomstig uit Hoogeveen en was in Almyer diaken van de Chr. Ref. Chuch.

Hendrik Drenth, R.R. 5, Aylmer werkte nog maar kort bij deze onderneming. Hij werd 59 jaar en is afkomstig van Roden, Dr. In zijn gezin zijn vier kinderen, waarvan twee volwassen.

Dirk Rijksen, 382 Stephen St., Byron, zou in September 40 jaar geworden zijn. Hij laat een vrouw met 1 kind achter. Dit gezin is afkomstig uit Wageningen. Rijksen was superintendent van de Keillor Co. waar hij twee jaar werkte. Hij was lid van de Chr. Ref. Church te London.

(*Gegevens ten dele afkomstig van de administratie Keillor Co. Ltd.*).

Het tragisch ongeval in Dresden, Ont. heeft allerwege diepe verslagenheid gebracht. Wie zal woorden vinden en wie zal troost brengen aan hen, die zulk een diepe weg moeten gaan? Onze eenheid worde gevonden in het samen luisteren naar het Woord van God, waarin tevens de wens van ons hart voor de zo zwaar getroffenen in doorklinkte:

Waarlijk, mijn ziel keert zich stil tot God,
van Hem is mijn heil;
waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil,
mijn burcht, ik zal niet te zeer wankelen.
Waarlijk, mijn ziel, keer u stil tot God,
want van Hem is mijn verwachting;
waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil,
mijn burcht, ik zal niet wankelen.
Op God rust mijn heil en mijn eer,
mijn sterke rots, mijn schuilplaats is in God.
Vertrouwt op Hem te allen tijde, o volk,
stort uw hart uit voor zijn aangezicht;
God is ons een schuilplaats.

(Psalm 62 : 1, 2, 6—9)

Aylmer in rouw

AYLMER, Vrijdag 16 Aug. - Zojuist ontmoetten wij vlak voor het Postkantoor twee bekenden, de heer P. Businger van de Nederlandse Ambassade te Ottawa, tijdelijk gestationeerd in Toronto en de heer H. Nieman, part-time fieldman van de Chr. Ref. Church te London, Ont. Maar wat in gewone omstandigheden een uitbundige begroeting zou geweest zijn, bleef nu beperkt tot een sobere handdruk. Want evenals wij hadden ook deze heren een moeilijke opdracht, nl. contact zoeken met de weduwen en gezinnen van de slachtoffers van de ramp te Dresden en eventueel hulp en bijstand aanbieden.

In een klein restaurant worden namen en adressen uitgewisseld en dan gaan we gezamenlijk op pad, met lood in de schoenen. In de auto wordt veel gerookt en weinig gezegd. Want of je nu komt namens de Nederlandse Ambassade, namens de Chr. Ref. Immigration Committee of namens de lezers van Calvinist-Contact, het blijft een zware taak, binnen te stappen in een sterfhuis en mensen aan te spreken, die waarschijnlijk zo heel graag alleen gelaten willen worden.

In de morgenuren, terwijl de heren Nieman en Businger zich in Dresden met officiele instanties in verbinding stelden, brachten wij een bezoek aan Rev. J. Gritter, pastor van de Chr. Ref. Church te London, waartoe de verongelukte opzichter Dirk Rijksen behoorde. Daar vernamen wij dat Rijksen bekend stond als een voorzichtig en kundig werker, die niet bang was om te spreken en dat zeker gedaan zou hebben, als naar zijn oordeel er onvoldoende maatregelen genomen waren. Rev. Gritter vertelde ons tevens van de rouwdienst, waarin hij de volgende dag in het Engels zou voorgaan in de Chr. Ref. Church te Aylmer, terwijl Rev. J. VandeKieft te Aylmer het Hollands gedeelte van de dienst zou verzorgen.

VEEL MEDELEVEN

In Springfield, een paar mijl buiten Aylmer, vinden wij het huis van de familie Hendrik Drenth leeg, met neergelaten gordijnen, blakerend in de hete zomerzon. Buren, die langs de weg zitten vertellen ons, dat de familie in Aylmer naar het funeral home is. Zij, zowel als de gezinnen die we thuis troffen, gedroegen zich moedig en rustig onder de zware druk. Ten dele verdoofd door de plotselinge schok gevoelen zij zich toch gesteun door het meeleven van velen.

Eenvoudige mannen en vrouwen hebben hier wonderen van Christelijke naastenliefde verricht door alleen maar hun kinderen bij de buren te brengen om zich zonder veel woorden te kunnen voegen bij hen, die het alleen niet meer dragen konden.

Ook Rev. VanderKieft en de kerkeraad van Aylmer, uit welke gemeente vijf leden, waaronder twee kerkeraadsleden, werden weggerukt, hebben de gezinnen bezocht en geprobeerd te steunen. En hoewel geld wonden als deze niet helen kan, is toch het onmiddellijk zenden van een cheque aan elk gezin door de Workmen's Compensation Board als een sympathieke geste dankbaar aanvaard.

HET BLOED SPREEKT

Wij hebben ook nog even gesproken met de mayor van Aylmer, mr. Ellison E. Randall, die ons vertelde, dat hij van plan was, tijdens en na de begrafenis zijn deelneming te betuigen met de achtergebleven betrekkingen. Hij wist niet, op welke wijze er voor de achtergebleven gezinnen gezorgd zou worden, maar nam aan, dat zij wel verzekerd zouden zijn. Hoewel hij ons vriendelijk in huis nodigde en te woord stond, konden wij bij zijn weinig geïnteresseerde houding moeilijk het Hollandse woord "burgervader" in gedachten houden. We zouden graag gezien hebben, dat een burgemeester meer zichtbaar getroffen was door de dood van enkele mensen uit zijn omgeving, Hollanders of niet. Voor ons, Nederlandse immigranten komt bij zulke gelegenheden opeens weer heel duidelijk "het bloed" boven. Natuurlijk zouden wij ook diep getroffen zijn, als een dergelijke ramp Canadezen getroffen had, maar nu de slachtoffers Hollandse immigranten zijn (één van hen was trouwens reeds Canadees burger) nu staan we des te vlugger klaar om zo nodig hulp en steun te bieden en ons diep meegevoel te betuigen.

Ad. O.

DE WORKMEN'S COMPENSATION ACT.

De uitkering ingevolge de Workmen's Compensation Act bij overlijden is volgens de ons ten dienste staande gegevens in Ontario:

a. begrafeniskosten $ 200.— (het bestuur kan een bedrag bepalen, uit te keren voor vervoer van de overledene).
b. aan de weduwe $ 200.— ineens; $ 75.— per maand.
c. aan kinderen beneden 16 jaar: $ 25.— per maand per kind.
d. aan wezen beneden 16 jaar: $ 35.— per maand per kind.
e. aan andere nabestaanden (indien geen echtgenote of kinderen): Een redelijk bedrag in overeenstemming met het geldelijk verlies en wel zolang als naar de mening van het bestuur de werknemer in het onderhoud zou hebben bijgedragen.

Voor het totaal van de maandelijkse uitkeringen geldt als maximum het gemiddelde loon. Min. $ 75.— aan echtgenote, $ 25.— aan elk kind ($ 35.— aan elke wees) tenzij het totale bedrag $ 150.— zou overschrijden.

Uit de bepalingen van deze wet merken wij op, dat de uitkering, waarop een arbeider recht heeft, hem het recht ontneemt tot het voeren van civiele actie, die hij tegen zijn werkgever of zijn medearbeiders zou kunnen voeren.

DE NIEUWE IMMIGRATIEREGELING

Het op 1 Augustus van kracht wordende regeringsbesluit om de immigratie te verminderen zal misschien niet zo ingrijpend zijn als het zich eerst voordeed. Naar schatting zouden er voor 31 December nog 100.000 immigranten kunnen aankomen waardoor het totaal voor het jaar dicht bij de 275.000 zou komen.

Het besluit maakt een eind aan de binnenkomst van Europese immigranten die in Canada nog geen werk hebben.

De binnenkomst van de volgende categorieën is echter nog mogelijk.

Europeanen die een zogenaamde sponsor in Canada hebben, d.w.z. iemand die bereid is in hun levensonderhoud te voorzien zolang zij dit zelf nog niet kunnen doen.

Gezinnen van Europese immigranten die deze kunnen laten overkomen.

Europeanen die reeds een visum hadden verkregen of wier visumaanvragen reeds in behandeling waren.

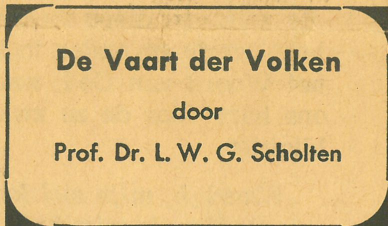
Immigranten uit Engeland, Frankrijk of de Ver. Staten, die geen visum nodig hebben.

Het ziet er echter naar uit, dat er van de Hongaarse vluchtelingen die nog in Europese kampen wachten — 25.000 in Oostenrijk alleen al — niet veel meer zullen worden toegelaten, tenzij er een verdere wijziging komt in de regeringspolitiek. Ongeveer 33.000 Hongaren kwamen dit jaar in Canada aan.

(C.S.)

De Bey van Tunis afgezet

Onder de belangrijke gebeurtenissen van de laatste maanden neemt de wijziging in de staatsvorm in Tunis geen belangrijke plaats in. De Franse regering verklaarde koelweg, dat dit een gebeurtenis was, die geheel voor de verantwoordelijkheid lag van het souvereine volk van Tunis. In Egypte heeft men de vervanging van de bey door de leider van de grootste nationalistische partij met sympathie begroet, waarschijnlijk, omdat men het gebeuren in Tunis parallel zag lopen met wat zich in Egypte heeft afgespeeld, toen de monarchie aldaar vervangen werd door de republiek. In Lybië heeft men daarentegen enkele opmerkingen van afkeurende aard gelanceerd, waarschijnlijk omdat de monarchie daar heel erg jong is en de monarch zelf door deze bijna geruisloze vervanging van staatshoofd wel stof tot denken heeft gekregen. Van Marokko is waarschijnlijk een gelijke reactie te wachten als van Lybië, omdat in Marokko de monarchale gedachte nog stevig gefundeerd is.

Augustinus' kerk

Toch is het wel een belangrijke gebeurtenis. En dit wordt duidelijk als men ziet wat voor rol Tunis in de geschiedenis van de laatste eeuw heeft gespeeld.

Voor vele lezers is het interessant, dat wij hier staan op zeer bekend kerkhistorisch terrein. Hier lag in de eerste eeuwen na Christus de stad Hippo, waar Augustinus bisschop is geweest. Het behoorde toen tot de streek, die onder de macht stond van Carthago, welke staat gewikkeld was in een strijd op leven en dood met Rome. Na de verwoesting van Carthago nam de Romeinse invloed steeds toe en met de Romeinse cultuur kwam hier ook het christendom tot ontwikkeling.

Toen echter in de zevende eeuw na Christus de vloedgolf van de Mohammedanen de gehele noordkust van Afrika overspoelde werd geheel die bloeiende christenkerk vernietigd.

In de Nieuwe geschiedenis hebben de Tunesiërs zich bezig gehouden met het zeer winstgevende bedrijf van zeeroverij. Na de val van Napoleon kwamen er telkens westerse mogendheden, die bezwaren maakten tegen die zeeroverij. Vooral de verovering van Tunis door de Fransen maakte indruk. Men begreep dat de dagen geteld waren, dat men hier zo rustig kon parasiteren op de handel van de beschaafde westerlingen. Tunis ging toenadering zoeken tot Frankrijk.

Italie was woedend

Evenwel was er nog een andere mogendheid, die aspiraties had naar dit gebied. Dat was Italië. Toen dit namelijk in 1870 zijn eenheid had verkregen, wilde het ook grote mogenheid spelen. Daar behoorde bij het bezit van koloniën. En zo herinnerde Italië zich, dat hier Carthago had gelegen. Italië als erfgenaam van het Romeinse rijk meende dus aanspraken te kunnen maken op Tunis.

Maar juist, toen de annexatieplannen in vergevorderden staat van voorbereiding waren, bracht Frankrijk Tunis in 1881 onder zijn beheer.

Er werd een bestuur gevormd, half Tunesiërs en half Fransen. Maar de grootste invloed bleef in handen van een Franse ambtenaar, de resident-generaal. De Tunesische leider, de bey, bleef van deze in zijn beslissingen afhankelijk.

Natuurlijk was Italië woedend. Deze wrok tegenover Frankrijk is steeds blijven zitten. Aan de vooravond van de tweede wereldoorlog riepen de door Mussolini opgezweepte Fascistische jongeren: Corsica, Nizza, Tunis...

Daar was overigens wel enige reden voor. Want oorspronkelijk waren er veel meer Europeanen van Italiaanse herkomst dan van Franse origine. Bij de volkstelling van 1946 telde Tunesië op de bijna vier millioen inwoners anderhalf honderdduizend Fransen van afkomst en iets meer dan de helft Italianen. Er waren toen tienduizend Europeanen uit andere landen afkomstig, maar niet minder dan 71.000 Joden.

Zonder geweld

Uit dit alles volgt, dat de Mohammedanen verre de meerderheid uitmaken. Men vindt ze vooral onder de arbeiders, de kleine boeren en ook onder de Bedouïnen. De Franse boeren zijn geconcentreerd in de vruchtbare streken in het noorden. Ook hebben de Fransen de leiding in verschillende ondernemingen en in de mijnen.

De Tunesische nationalistische beweging wordt geleid door enkele intellectuelen en bestaat verder voornamelijk uit arbeiders.

Zoals overal in de streken, die onder Franse leiding staan, wordt er veel gedaan voor het onderwijs.

De economie drijft nog voornamelijk op de Franse leiding. Dat was ook de oorzaak, dat de onderhandelingen, die sinds 1954 gevoerd werden over de zelfstandigheid van Tunis betrekkelijk vlot verliepen. De tegenwoordige president Bourguiba, de leider van de nationalisten, heeft heel goed begrepen, dat er zonder Franse leiding niet zo heel veel van de economische ontwikkeling zou terecht komen. Bij de onderhandelingen, die negen maanden hebben geduurd en in mei 1954 eindigden, wilde Frankrijk natuurlijk zijn overheersende positie behouden op het gebied van de economie, van de financiën en de defensie.

Voor de nationalisten schiep dat onoverkomelijke moeilijkheden. Ten slotte leidde dit tot de ondertekening in juni 1955. Bij deze overeenkomst verkreeg Tunis algehele vrijheid in de regeling van zijn binnenlandse betrekkingen. Maar de Fransen handhaafden hun controle op de buitenlandse relaties en op de defensie.

Naar onafhankelijkheid

Terstond begrijpt men, dat niet alle nationalistische wensen zijn bevredigd.

Bourguiba zegt en dat is te begrijpen, dat de bepalingen heenwijzen naar de onafhankelijkheid. Dat is niet te ontkennen. Vergeleken bij het bestuur zoals dat was aangegeven in de overeenkomst van Bardo is er zeer veel ten gunste van de zelfstandigheid van Tunis verbeterd. Dat blijkt ook wel uit het feit, dat men de bey rustig heeft kunnen afzetten. De Fransen hebben geen bezwaren gemaakt, hoewel één van de redenen van zijn afzetting gelegen was in zijn Franse gezindheid.

Bourguiba wil in de eerste plaats streven naar verhoging van de levensstandaard. Juist voor de vele leden van zijn partij, die tot de arbeiders behoren, moet zulk een programma wel aantrekkelijk lijken.

Een slappe monarch

De afzetting van de bey roept natuurlijk allerlei vragen op. Zijn dynastie had zich twee en een halve eeuw weten te handhaven. Oorspronkelijk was de eerste drager van de monarchie uit deze dynastie een succesvol legeraanvoerder geweest. Later hadden zijn opvolgers voldaan aan wat men in die tijd van een Mohammedaanse heerser verwachtte. Maar geleidelijk was dat veranderd. Er kwamen nieuwe eisen naar voren, die men aan een regent kon stellen. Zolang de Fransen het heft in handen hadden was het niet zo erg, dat de bey zelf geen invloed uitoefende. Maar toen men de onafhankelijkheid ging najagen werd dat anders. Men verlangde dat de leider werkelijke leiding kon geven, als was het maar door aan te vuren. Maar deze grijsaard wist in geen enkel opzicht te voldoen aan de eisen, die men aan een modern heerser stelde.

Een getraind leider

Met Bourguiba is het anders gegaan. Hij kende het westen en wist welke eisen er te stellen zijn aan een regent. Hij had veel gereisd en aan westers universiteiten gestudeerd. Hij wist bovendien, hoe men een partij moet organiseren. Evenwel kon hij de gewone westerse methoden niet navolgen, omdat de Tunesische bevolking daar niet rijp voor is. Daarom kon hij zijn macht ook niet doen steunen op een vakbeweging, zoals men die in het westen kent. Hij kon ook niet werken met Marxistische leuzen, zoals men dat daar wel tracht toe te passen. Maar een eigenschap had hij, die alle grote leiders bezitten. Hij kon volhouden. Hoop tegen hoop. Hij kende de waarheid van de spreuk, die men aan Willem van Oranje toeschrijft, dat het niet nodig om te hopen, om te beginnen en niet nodig succes te hebben, om door te zetten. En inderdaad de eerste jaren was er niet veel om te hopen en nog minder om zich te beroemen op succes.

Tijdens de oorlog werd ook Tunis het toneel van de strijd. Na de landing in Noord-Afrika en de veldtocht van Montgomery in Lybië, rukten de geallieerde legers van twee zijden naar Tunis op.

Voor de toekomst van Tunis was dit niet bevorderlijk. Op het ogenblik ziet men in Tunis niets geschieden van wat men in Algiers en binnen beperkter verhoudingen ook in Marokko elke dag kan waarnemen, bloedige terreur. Dat is zo merkwaardig, omdat Algiers veel langer onder Franse invloed heeft gestaan als Tunis. Voor een deel komt dat omdat men in Frankrijk vast houdt aan de constitutionele status van Algiers, namelijk dat het is een deel van Frankrijk. Dat was Tunis niet. Tunis is nooit meer geweest dan een protectoraat.

Door deze overgang van monarchie naar republiek, ziet men in Tunis juist het omgekeerde geschieden van wat men in Spanje wenst. Daar toch wil men de succesvolle legeraanvoerder weer vervangen door een dynastiek aangewezen staatshoofd. In Tunis heeft men de dynastie, die geen werkelijke plaats meer bekleedt in het leven van het volk doen verdwijnen, om deze te doen vervangen door de leiding van iemand, die een moderne vormgeving wist te bewerken van wat er sluimerde in het hart van het volk.

Op de bey is van toepassing, wat men van een der laatste Franse koningen heeft gezegd. Niemand heeft hem voldoende gehaat, om hem te kunnen verjagen. Maar niemand heeft hem voldoende liefgehad, om voor hem te sterven.

(Uitgezonden voor de N.C.R.V.)

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Advertisements may also be sent:
for Metropolitan-Toronto to: VandeRiet's Bookstore, 215 Main St. N., Weston, Ont. Phone CH 1-3308.

for Edmonton, Alta. to: 9328 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by B & K - Press, Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

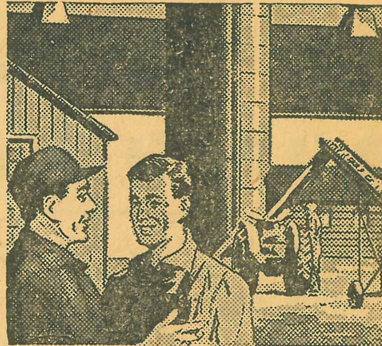
Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst. In charge of editorial matters: A. Otten.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: J. W. Bakker, l.i., Mrs. J. W. Bakker, Mrs. T. Van Ameide, Rita Van Westenbrugge, Mrs. C. Witt.

Contributors: Rev. J. De Jong, Rev. J. Hanenburg, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Wm. R. Rang, Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spijkman, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. VandenPol, Rev. F. L. VandenBom (Australia), Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze e.a.

For the FARMERS

MEER LAND EN MINDER LAND
MINDER BOEREN EN GROTERE FARMS

Even een overzicht van de laatste tellingen van het cultuurland in Canada in 1956.

173923691 acres, een achteruitgang van weinig betekenis bij 1951 (174 miljoen).

Saskatchewan heeft het leeuwenaandeel van deze oppervlakte n.l. bijna 63 millioen. Omhoog 1.8 % vergeleken bij 1951.

Alberta ging 3.4 % omhoog tot bijna 46 millioen.

Manitoba met 1.1 % omhoog tot bijna 18 millioen.

3 Prairieprovincies samen omhoog 2.3 % en samen ruim 126 millioen.

Ontario ging 4.8 % achteruit tot onder de 20 millioen.

Quebec ging 5.2 % achteruit tot lager dan 16 millioen.

British Columbia daalde tot ongeveer 4½ millioen.

New Brunswick daalde tot ongeveer 2.9 millioen.

Nova Scotia daalde tot ongeveer 2¾ millioen.

P.E.I. daalde tot ongeveer 1,09 millioen.

New Foundland heeft slechts 71814 acres cultuurland.

Yukon en N.W.T. totaal 4477 acres.

Aantal boerderijen per 1 Juni 1956 totaal 575015.

Dit is ruim 48000 minder dan in 1951.

In alle provincies ging het aantal boerderijen achteruit.

In ruwe cijfers ongeveer als volgt:

Ontario 9000, Quebec ± 12000, Saskatchewan 9000, Alberta 5000, B.C. 2000, Manitoba 3000, N.B. 4000, N.S. 2000, P.E.I. 1000, N.F. 1000.

De gemiddelde oppervlakte in Canada: 1951 279 acres, 1956: 302 acres.

De aantallen omvatten ook de tuinbouwbedrijven en alle farms waarvan de verkoop van landbouwproducten in 1950 meer dan $ 250 was of de oppervlakte meer dan 3 acres.

Opmerking. Het grootste deel van onze immigranten die zijn gaan farmen kan men in Otario vinden. Naar schatting zeker de helft van de Nederlandse farmers in deze provincie. Terwijl toch de oppervlakte cultuurland zo klein is in vergelijking met de onmetelijke vlakten van de West.

De bevolking van Ontario groeit geweldig hard en men mag verwachten dat er dus bij de afname van de oppervlakte cultuurland een spoedig evenwicht is tussen vraag en aanbod.

De West heeft de oppervlakte land uitgebreid. De snelle industrialisatie, de olie en gas industrie geeft een enorme groei van de steden en meer vraag naar speciaal voedsel. Dus ook daar mogelijkheden.

In het algemeen moet men voor ogen houden dat de drang naar grotere bedrijven iedereen raakt, ook onze settlers van Nederlandse stam.

J. W. B., l.i.

Voogdij nodig
VOOR VADERLOZE KINDEREN

Enige tijd geleden ontvingen wij een vraag met betrekking tot het voogdijschap over kinderen in Canada, waarvan de vader overleden is. Door het ongeluk te Dresden is deze vraag thans plotseling in grotere kring actueel geworden. Voor de beantwoording ervan zijn wij dank verschuldigd aan het kantoor van de Consul-Generaal der Nederlanden te Toronto.

De vraag luidde:

Zou U ons kunnen inlichten of een vrouw, die hier 5½ jaar geleden is aangekomen en haar man door de dood verliest, terwijl haar paspoort (allicht) niet is verlengd en zij ook nog geen Canadees burgerschap heeft aangevraagd nog valt onder de Nederlandse wet voor voogdij voor haar minderjarige kinderen?

Wat heeft deze eventueel te doen, of wat moet er voor haar worden gedaan, wanneer zij hier wil blijven? P.

En het antwoord:

Aangezien de vrouw en, naar ik aanneem, ook de kinderen het Canadees burgerschap niet hebben aangevraagd of verkregen, bezitten zij nog steeds de Nederlandse nationaliteit, ongeacht of hun paspoorten al of niet verlopen zijn.

In verband hiermede dient in de voogdij volgens de Nederlandse wetgeving te worden voorzien. Door het overlijden van de vader werd de moeder automatisch voogdes over de minderjarige kinderen. Thans zal derhalve nog een *toeziend* voogd dienen te worden benoemd. Tot toeziend voogd kan alleen een persoon benoemd worden, die ingezetene van het Rijk is, iemand dus, die zijn vaste woonplaats in Nederland heeft, b.v. een oom, zwager of goede vriend.

In verband hiermede dient de moeder zich te wenden tot de Kantonrechter van de laatste plaats waar deze familie woonde alvorens naar Canada te emigreren.

Mocht het gezin de Canadese nationaliteit verwerven, dan zou het bovenstaande komen te vervallen, aangezien de Canadese wetgeving geen voogdij zoals in de zin van de Nederlandse wet kent. Bij het overlijden van een der echtgenoten wordt dan ook niet de overlevende als voogd, c.q. voogdes benoemd, doch blijft deze automatisch de ouderlijke macht uitoefenen.